

Tom van der Weerd

PRIO 1

De dagelijkse praktijk
van een brandweerman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Tom van der Weerd

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagfoto: Sebastiaan Doyer

Foto auteur: Qmusic

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: SandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1434 0

ISBN 978 94 027 7082 7 (e-book)

NUR 320

Eerste druk april 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Inhoud

Woord vooraf	9
Inleiding	11
Korte begrippenlijst	17
1. Daar zit een luchtje aan	23
2. That fucker was on the phone!	27
3. Dit wordt zweten	33
4. Auto in de garage	37
5. Familiekiekjes	43
6. Er zit nog iemand in!	49
7. Een malloot in een brandweerpak	57
8. Complete verslagenheid	63
9. Vuurzee	73
10. Op eenzame hoogtes	79
11. Een hardnekkige brand	87
12. Reanimatie op de late avond	95
13. Verdrietige kleine vriend	101
14. Ruzie met de woningbouw	107
15. Eerst zien, dan geloven	111
16. Stoffige bende	119
17. Lééfde hij nog?!	127
18. Doe maar even een raampje open	133

19.	Ook zo draag je je steentje bij	139
20.	Korte nacht, lange dag	145
21.	Schippersmelding	155
22.	Waar de stromende regen wel niet goed voor is	161
23.	Logeerpertijtje	167
24.	Een nieuwe kaars	173
25.	Het begon als een mooie, zonnige dag...	179
26.	Een drukke ochtend	193
27.	Hoge golven op de IJssel	201
28.	Van biertje naar brandje	211
29.	Politieachtervolging	217
30.	Het dak op in Zwolle	221
	Nawoord: Mijn brandweercarrière	231
	Dankwoord	269

Woord vooraf

Wij laten alles uit onze handen vallen als de pieper gaat. Wij gaan naar binnen als anderen naar buiten gaan. Wij laten onze naasten achter als – voor ons – onbekenden in de problemen zitten.

Werken bij de brandweer vraagt veel van mij en mijn collega's. Soms komt een melding nét niet goed uit, maar ook dan gaan we naar de kazerne. Hoewel we veel tijd stoppen in het oefenen van nieuwe technieken en bijscholing, moeten we soms over onze angst heen stappen om een incident tot een goed eind te brengen.

Werken bij de brandweer vraagt niet alleen fysieke, maar ook mentale inspanning. Waar andere mensen misschien in paniek zouden raken, moeten wij juist ons hoofd koel houden.

Iedere keer dat de pieper gaat, staan we klaar en zorgen we ervoor dat een incident, groot of klein, goed afgehandeld wordt. En weet je wat? Ik vind werken bij de brandweer het mooiste beroep ter wereld.

Inleiding

Wat tof dat je dit boek hebt opgepakt! Misschien heb je dat gedaan omdat je mij al een tijdje kent, bijvoorbeeld van de radio of van Instagram. Misschien heb je het cadeau gekregen, of misschien kwam je het tegen in een boekwinkel en dacht je: goh, iets over de brandweer, ik ben benieuwd wat erin staat. In alle gevallen: leuk! Laat me je vertellen wie ik ben, zodat je een beter beeld krijgt van de persoon achter de verhalen die je gaat lezen.

Mijn naam is Tom van der Weerd. Ik ben geboren op 23 april 1995 in Kampen, waar ik nog altijd woon. Tot een tijdje terug had ik een mooi plekje in de oude binnenstad van Kampen; ik vind het fantastisch om omringd te zijn door oude, karakteristieke woningen. Ik kan iedereen dan ook aanraden om in elk geval een paar jaar dicht bij de reuring van een stadscentrum te wonen. Inmiddels ben ik verhuisd naar een twee-onder-

een-kapwoning net buiten het centrum samen met mijn vriendin Heleen. Zij is arts, waarvoor hulde.

Ik heb twee fantastische zusjes: Anna, fysiotherapeut, en Eva, kapster. Eva knipt mij eens in de zoveel tijd – ideaal. Mijn moeder Susanne werkt in de zorg met dementerende mensen, en mijn vader Jan werkt op het stadhuis van Kampen en is verantwoordelijk voor vergunningen. Ambtenaar dus, daar kun je leuke grappen over maken. Daarnaast is mijn vader al een behoorlijk aantal jaren actief bij de brandweer in Kampen en tegenwoordig ook als brandonderzoeker binnen Veiligheidsregio IJsselland.

Ik groeide op in een leuke buurt en vloog met gemak door de basisschool. In groep 8 werd ik ingeschat op havo/vwo-niveau. Zo gezegd, zo gedaan, maar al in het eerste jaar van de havo merkte ik dat ik helemaal geen zin had om verder te leren. Ik was al een tijdje als radio-dj actief op verschillende radiostations op internet en bij de lokale omroep in Kampen: RTV IJsselmond. Het was tot nu toe altijd een hobby geweest, maar het werd me steeds duidelijker dat ik hiermee mijn geld wilde verdienen. Ik besloot mijn eigen plan te trekken: ik zou voor het einde van de havo overstappen op een mbo-opleiding, om daarmee sneller in Hilversum te komen. Dat lukte op mijn achttiende, toen ik een nulurencontract bij Talpa kreeg. Ik mocht mezelf op verschillende vlakken laten zien binnen de radiostations SLAM! en Radio 538. Uiteindelijk kwam ik fulltime bij SLAM! terecht, en inmiddels presenteer ik samen met Bram Krikke meerdere radioprogramma's bij Qmusic.

Ik ben gek op mijn werk als dj. Sterker nog, ik zie het niet als werk, maar als hobby. En dat is ook het geval met de brandweer.

Ik ben opgegroeid met een vader die bij de brandweer zit. Hij zag in 2002 –toen ik net zeven was – een oproep in de plaatselijke krant van de brandweer in Kampen: ze zochten nieuwe mensen. Hij werd aangenomen en mocht de opleiding volgen. Ik vond het als zevenjarige bijzonder interessant, zeker omdat ik ook regelmatig naar de brandweerkazerne mocht. Toen ik ouder werd, fietste ik steeds vaker de brandweer – en mijn pa – achterna als er een melding was. Daardoor heb ik van jongs af aan van dichtbij meegemaakt hoe de brandweer in actie komt, waardoor ik op een gegeven moment dacht: ik moet bij de jeugdbrandweer. Ik kan dit gevoel niet exact omschrijven, het voelde voor mij als iets vanzelfsprekends: ‘Mijn vader doet dit, ik zie dat het iets is wat mij aanspreekt en dus wil ik dit ook.’

Omdat ik op die leeftijd nog niet bij de ‘grotemen-senbrandweer’ mocht, was me aansluiten bij de jeugdbrandweer de eerste stap om dit te bereiken. Op mijn vijftiende was het eindelijk zover en mocht ik starten met de opleiding. Ik maakte kennis met het brandweervak, leerde samenwerken met collega’s van mijn leeftijd en mocht oefenen met de brandweerauto’s. Doordat ik al op zo’n jonge leeftijd met de brandweer bezig was, kreeg ik ook al snel de pijnlijke kanten van het vak mee. Uiteraard niet allemaal zelf, meestal via mijn vader. Ik zag dat hij dingen meemaakte die je liever nooit wil meemaken. Na zulke heftige gebeurtenissen hing er

altijd een bedrukte sfeer in huis, het was duidelijk dat het iets met hem deed. Toch was ik vastbesloten om te solliciteren voor de ‘grotemensenbrandweer’ als ik achttien werd, en toen het zover was begon ik aan de opleiding manschap A. De fysieke en mentale keuringen gingen goed, en samen met twee vrienden van dezelfde leeftijd werd ik aangenomen. Gijs, Simon en ik gingen dit avontuur met z’n drieën aan; je zult hun namen nog vaker in dit boek tegenkomen. Vanaf dat moment zaten we bij de échte brandweer, want na het behalen van het onderdeel Levensreddend handelen mag je mee op de tankautospuit. Het avontuur kon beginnen...

Dit boek is niet ontstaan omdat ik ineens bedacht om een boek te gaan schrijven. Ik ben natuurlijk ook helemaal geen schrijver, en ben ook geen onwijze lezer. Nee, dit boek is ontstaan nadat ik na een heftige ervaring bij de brandweer van iemand het volgende advies kreeg: ‘Zet het eens op papier.’ Het ging om een hartverscheurend incident met een jong kindje, waarover je later in dit boek zult lezen. Na het bewuste voorval werden we op de brandweerkazerne opgevangen door het TCO, een Team Collegiale Opvang. Dit team wordt ingeschakeld als brandweerlieden een ingrijpend incident hebben meegemaakt; ze komen direct naar de kazerne om te helpen bij het verwerkingsproces van alle betrokken collega’s. Een heftige gebeurtenis kan zelfs jaren daarna nog in je hoofd blijven rondspoken, waardoor je langdurige problemen kunt krijgen met je mentale gezondheid. Het is dan ook een prettig idee dat deze min of meer

verplichte nazorg standaard door de brandweer wordt verzorgd.

Het was iemand van het TCO die mij aanraadde het verhaal eens op papier te zetten. ‘Baadt het niet, dan schaadt het niet,’ zei de persoon in kwestie. En zo dacht ik er ook over. De ervaring was me niet in de koude kleren gaan zitten, dus nam ik het advies ter harte. Ik heb ’s avonds mijn laptop opengeklapt en ben gaan typen. Later die week heb ik het aangevuld met meer details, en met de gevoelens die ik erbij had. Ik merkte al snel dat ik het prettig vond om het van me af te schrijven. Wanneer ik er later weer aan dacht of details was vergeten, dan pakte ik gewoon het document op mijn laptop erbij om nog eens te lezen hoe het zat. Het zorgde voor rust in mijn hoofd, omdat ik in mijn verhaal terug kon lezen dat we op dat moment de juiste handelingen hadden uitgevoerd. Na het teruglezen kon ik vaak weer helderder nadenken en was het malen in mijn hoofd snel weer over.

Na die tijd heb ik steeds vaker gebeurtenissen die ik als brandweerman meemaakte op papier gezet, maar nooit met de intentie om uiteindelijk een boek te schrijven. Dat kwam pas nadat steeds meer mensen mij vroegen wat ik zoal bij de brandweer meemaakte en of ze mijn verhalen mochten lezen. Ik kreeg hier zulke mooie en leuke reacties op, dat ik vaker ging schrijven en met terugwerkende kracht meer verhalen ging opschrijven. Voor ik het wist, zat ik tot over mijn oren in de pagina’s en begonnen de verhalen serieuze vormen aan te nemen...

Ik hoop je in dit boek een mooi en realistisch inkijkje te geven in dit bijzondere beroep. De ene keer is het heftig en draait het om leven en dood, de andere keer gebeurt er iets zó grappigs dat je je afvraagt of het geen 1 april-grap is geweest. Deze twee uitersten, en alles ertussenin, maken we bijna dagelijks mee bij de brandweer. Ik hoop dat als je straks weer eens een brandweerauto met blauwe lampen en loeiende sirenes voorbij ziet razen, je met een ander beeld naar die wagen kijkt. Er zit áltijd een verhaal achter. Soms heftig, soms leuk, soms verdrietig en soms idioot. Maar geloof me: als we op pad gaan, dan heeft het spoed. Elke melding behandelen we met zorg.

Mocht je na het lezen van de verhalen vragen of opmerkingen hebben, dan kun je altijd contact met me opnemen, bijvoorbeeld via Instagram. Dat vind ik alleen maar leuk! Ik lees en beantwoord zoveel mogelijk.

Veel plezier met het lezen van mijn avonturen bij de brandweer!

1

Daar zit een luchtje aan

Dinsdagochtend | PRIO 2 Hulpverlening
stank/hinder (meting)

In onze brandweerkazerne is een sportruimte waar ik graag gebruik van maak. Ik begin deze dinsdagochtend met een uur fietsen en roeien, maar als er verder geen melding is besluit ik weer naar huis te gaan. Net op het moment dat ik thuis mijn jas ophang en aanstalten maak om te gaan douchen, gaat de pieper af: *PRIO 2 (inci-06) HV Stank/hinder (meting) (vreemde lucht) 041430.*

Nog bezweet van het sporten trek ik mijn jas weer aan en ik ren naar mijn auto. Ook bij PRIO 2 zorg ik ervoor dat ik zo snel mogelijk op de kazerne ben, want je wilt natuurlijk niet de achterlampen van de tankautospuit uit het zicht zien verdwijnen. Omdat ik nog geen twee kilometer van de kazerne vandaan woon, kan ik er met de auto binnen een paar minuten zijn. Dat moet ook, want bij een melding moeten we binnen vijf minuten uitrijden met zes personen per wagen.

Tijdens het zogenoemde ‘aanrijden’ (het naar de plaats van bestemming rijden) met de 1430 krijgen we meer informatie van de alarmcentrale. Er zou een grote hoeveelheid wit poeder op de galerij van een flat liggen, waardoor twee personen onwel zijn geworden. We maken ons gereed voor een eventuele IBGS-procedure, oftewel een Incident Bestrijding Gevaarlijke Stoffen. Tijdens de brandweeropleiding werd weleens gepraat over incidenten met poeder en zogenoemde poederbrieven, maar ik heb een melding als deze nog niet eerder meegemaakt.

Wanneer we aankomen bij de flat zien we twee mensen buiten staan: de bewoners die het alarmnummer hebben gebeld nadat ze misselijk waren geworden van de lucht op de galerij. Ze vertellen ons dat hun ‘gekke buurvrouw’ allerlei rotzooi op het tapijt heeft gegooid. Ze zijn beiden astmapatiënt en vinden het belachelijk dat ze de komende tijd elders moeten doorbrengen, omdat er zo niet te leven valt in hun woning.

Samen met mijn vader, die ook op de melding af is gekomen, en een van de twee melders lopen we het flatgebouw binnen. Bij incidenten gebruiken we nooit de lift, dus we gaan vijf trappen omhoog, achter de bewoner aan. Ik was al bezweet van het sporten die ochtend, en dit maakt het niet veel beter. Mijn vader en ik hebben onze explosiegevaarmeter mee en ons ademluchttoestel om, een soort rugzak met een luchtfles en een mondstuk om veilige lucht te kunnen inademen in omgevingen die rook of gas bevatten. We lopen samen de galerij op

en laten de melder in het trappenhuis achter; hij heeft immers astma en was al eerder misselijk geworden van de stank.

Direct bij het betreden van de galerij ruik ik een bekende geur. Een meter of vijftien van het begin van de galerij vandaan ligt inderdaad een witte hoop. We lopen erheen en bekijken het van dichtbij. Het lijkt of er uitwerpselen op het tapijt liggen waar wit poeder overheen is gestrooid. We bellen aan bij de voordeur van de, in de woorden van de twee melders, ‘gekke buurvrouw’. Vol verbazing hoort ze ons verhaal aan.

‘Och,’ zegt ze, ‘was deze poppenkast nu echt nodig?’

Achter haar zie ik een kat, die hoogstwaarschijnlijk de uitwerpselen voor haar deur heeft achtergelaten. De vrouw doet haar verhaal: de vuilniszak was opengescheurd op de galerij en ze dacht het op te kunnen lossen met een mix van soda en waspoeder, alles bij elkaar een kilo of twee. Hoe ze bij deze vreemde combinatie komt is me nog steeds een raadsel, maar aangezien er weinig ventilatie op de galerij is, kan ik me de reactie van de burens goed voorstellen. Ga maar eens met je neus boven een doos waspoeder hangen: daar word je niet vrolijk van. Maar giftig is het niet.

We verzoeken de vrouw vriendelijk om de rotzooi op te ruimen en ze stemt in. De AGS (Adviseur Gevaarlijke Stoffen) wordt afgemeld en de politie mag doorrijden naar een volgende melding. Wij praten nog even kort na met de melder, die nogmaals aangeeft hier vanwege de stank voorlopig niet te kunnen wonen en dat hij dus bij zijn schoonouders zal moeten bivakkeren. Ook zal hij

opnieuw bij de woningbouw aankloppen om te klagen over de 'gekke buurvrouw'.

Ik vraag me af wanneer de Rijdende Rechter hier op de stoep zal staan.

2

That fucker was on the phone! Donderdagochtend | PRIO 1 Hulpverlening voertuigletsel

Ik verkeer nog in dromenland deze ochtend, want ik kan uitslapen vandaag. Maar dan, om drie minuten over acht, schrik ik wakker door het oorverdovende lawaai op mijn nachtkastje: *PRIO 1 (inci-06) HV Voertuigletsel N50 041470 041094 041430*.

Alweer, is het eerste wat ik denk terwijl ik de slaap uit mijn ogen wrijf. Ik spring mijn bed uit en hijs mezelf in de kleding – een trainingsbroek en T-shirt – die ik altijd klaar heb liggen voor het geval er een melding binnenkomt. Vervolgens ren ik naar de woonkamer, waar twee sokken naast mijn Crocs klaarliggen. Ik ben inmiddels klaarwakker en gok dat ik zo'n dertig seconden nadat de pieper afging de voordeur achter me dichtgooi.

Wanneer ik door de kou naar mijn auto ren, besef ik: ik ben vannacht vergeten een dekentje op de voorruit te doen! Gelukkig zit er geen ijs op de ruit, dus ik snel direct naar de kazerne, waar ik als vijfde aankom. Ik hijs

mezelf in mijn brandweerpak en ren naar de 1430. Ook de 1470 is gealarmeerd, maar het is belangrijk dat de tankautospuiter als eerste de weg op gaat. Inmiddels zitten we op zo'n vijf minuten na de melding en rijden we met de sirenes en zwaailichten aan de brandweerkazerne uit.

De MDT (Mobiele Data Terminal) heeft vandaag last van een storing, en dat is met een ongeval op de N50 een uiterst onhandig moment. In de MDT kunnen we namelijk exact de locatie van de betreffende hectometerpaal zien en daarmee onze route bepalen. Nu moeten we zonder informatie gokken of we beter bij Kampen-Noord of Kampen-Zuid de N50 op kunnen gaan. Na een korte discussie besluiten we rechtsaf te gaan, in de richting van de oprit Kampen-Zuid.

Na twee kilometer doorgaande weg komt een ambulance ons met blauwe zwaailichten – in vaktermen noemen we dat blauw-blauw – en sirenes tegemoet, in de richting van Kampen-Noord dus. Achter in de tankautospuiter wordt gescholden. Hebben we de verkeerde keuze gemaakt? Ondertussen horen we vanaf de alarmcentrale: 'Vrachtwagen ingereden op personenauto, twee slachtoffers bekneld in het voorste voertuig, politie geeft aan dat er geknipt moet worden.'

Een serieuze melding op deze vroege ochtend, schiet er door mijn hoofd. Nog geen tien minuten nadat ik uit mijn slaap werd gerukt, dringt de ernst van de situatie tot me door en begint de adrenaline door mijn lijf te gieren. Achter in de tankautospuiter maken we snel een verdeling: nummer 1 en 2 zijn het technisch team, num-

mer 3 is de veiligheidsman en nummer 4 de gewondenverzorger. De nummers 5 en 6 zijn de bevelvoerder en de chauffeur. Ik ben vandaag nummer 1, wat betekent dat ik zo meteen samen met mijn collega een auto ga openknippen om twee mensen uit een benarde positie te halen, zodat ze zo snel mogelijk overgedragen kunnen worden aan de ambulance.

Inmiddels rijden we op korte afstand van de oprit Kampen-Zuid. Iemand heeft op zijn smartphone ontdekt dat hectometerpaaltje 248,3 exact onder het viaduct van station Kampen-Zuid ligt, praktisch naast de oprit naar de N50. Bij het wegrijden hebben we dus toch de juiste keuze gemaakt!

We pakken de oprit en komen op de rechterbaan van de N50 terecht. Op dit gedeelte van de weg zit een vangrail tussen de rijbanen, dus we moeten eerst zo'n vijfhonderd meter over deze baan rijden voordat de vangrail stopt en we kunnen keren om op de andere baan te komen. Wanneer we eerst lángs het ongeval rijden, zien we dat er inderdaad twee mensen in het voorste voertuig zitten. In één oogopslag lijkt het alsof ze beiden op de achterbank zitten; achter in de tankautospuit wordt geroepen dat het mogelijk kinderen zijn. We gaan er gauw achter komen, want we zetten een noodstop in om te keren en over de linkerbaan naar het ongeval te rijden.

De baan zit muurvast door het standaard forensenverkeer om kwart over acht 's morgens, midden in de spits, maar gelukkig wordt er snel ruimte gemaakt en

kunnen we over de vluchtstrook naar het ongeval rijden. Bij aankomst blijken we het verkeerd te hebben gezien: de slachtoffers zitten voor in de auto en zijn bekneld. Het blijkt een Engelse auto te zijn: de man zit in de bestuurdersstoel (in dit geval rechtsvoor dus) en de vrouw in de bijrijdersstoel. De kofferklep zit vlak achter hun hoofden, want de auto is als een accordeon ingevouwen door de vrachtwagen die er van achteren op is gebotst.

De gewondenverzorger meldt zich bij de ambulancebroeders, onze veiligheidsman doet zijn checks en wij, het technische team, maken ons gereed om te gaan knippen. Eerst aan de kant van de vrouw, want zij heeft volgens de ambulancebroeder prioriteit. Eerst stabiliseren we de auto met stabilisatieblokken. Daarna beginnen we aan het glasmanagement: we plakken een sterk soort tape op de ruit en met een centerpons (een soort minikatapult in de vorm van een pen) laten we het glas versplinteren. Dankzij de tape blijft het grootste gedeelte van het glas plakken, zodat we het er op een veilige manier uit kunnen halen. Voordat we hiermee beginnen leg ik via het achterportier een deken over de vrouw, ter bescherming tegen het rondvliegende glas. Ik vertel haar wat we gaan doen, maar ze brabbelt iets in het Engels terug. Ik herhaal mijn woorden in het Engels, waardoor ze het deze keer wel begrijpt.

Tijdens het verwijderen van de deur komen we erachter dat de Citroën C4 Cactus een taaie auto is. Goed voor de veiligheid van de inzittenden, maar lastig voor ons als we iemand snel uit de auto moeten halen. We moeten meerdere keren van schaar en spreider wisselen,

redgereedschap waarmee je iets uit elkaar kunt drukken, om verschillende technieken te proberen. Uiteindelijk krijgen we de buitenste laag blik van de deur verwijderd, en is er ruimte om met de schaar het scharnier van de deur door te knippen en deze open te maken. Er zijn aan deze zijde inmiddels genoeg mensen die de ambulancebroeders kunnen helpen, dus ik leg de schaar weg en loop naar de bestuurderskant om te zien of daar hulp nodig is.

Collega's uit de 1470 zijn daar bezig om de deur met flinke mankracht open te maken en het slachtoffer wordt verplaatst naar de ambulance. Gelukkig kan hij zelf nog lopen, en samen met een broeder ondersteun ik hem naar de ambulance. Vlak voordat hij de ambulance in stapt, roept hij: *'That fucker was on the phone!'* Of dat zo is geweest zal later onderzoek moeten aantonen, maar áls het zo is, dan heeft deze man de klap via zijn achteruitkijkspiegel zien aankomen. Dat moet een verschrikkelijk moment zijn geweest; ik huiver bij de gedachte. Wanneer beide slachtoffers zijn overgedragen aan de ambulance, haal ik nog een jas uit het wrak voor het slachtoffer. Hij bedankt me en ik wens hem het allerbeste.

We pakken op ons gemak onze spullen in en gaan weer naar de kazerne. De man is er vrij goed vanaf gekomen, horen we later, maar de vrouw liep botbreuken en sneeën op. We horen dat de twee collega's zijn en samen voor een werkbezoek vanuit Engeland onderweg naar Zwolle waren. Daar kwamen ze die ochtend wel aan, maar dan in het ziekenhuis; niet in de Citroën C4 Cactus, maar in een ambulance.

Op de brandweerkazerne drinken we een bak koffie, opgelucht dat de slachtoffers zo goed als ongedeerd zijn gebleven. We zijn het er met z'n allen over eens dat we een mooie inzet, zoals we dat noemen, hebben gedraaid. De sfeer die ochtend is gemoedelijk.